ПО КОНФІСКАТІ ДРУГЕ ВИДАННЯ

ГОЛОС

ТИЖНЕВИК

Львів 21 березня 1937

Рік І. Ч. 11.

Передплата:
(в краю, ЧСР, Австрії й Румунії) місячно 60 гр., чвертьрічно зл. 1·60, піврічно зл. 3·—, річно зл. 5·50. В інших краях піврічна передплата 1 амер. доляр, річно 2 амер. доляри, або їх рівновартість у валюті даної держави.

Ціна 15 гр.

Адреса: „ГОЛОС" Львів, Міцкевича ч. 11.

Наступ комінтерну

Преса подає, що Комінтерн рішив посилити в цьому році наступ на Польщу.

Комінтерн, читай Москва, невдоволена з дотеперішньої діяльности комуністичної партії в Польщі, докоряє їй, що не наладнала, якслід, співпраці з польськими соціялістичними партіями. Тому припоручено комуністам за всяку ціну **створити у Польщі людовий фронт.**

На ту ціль, дня 3. січня ц. р. Комінтерн призначив 250.000 долярів.

Другим завданням комуністів, мало б бути поширення саботажів у промислі.

Розуміється, що в тім пляні Комінтерну, є й наші землі, про що ми мусимо пам'ятати і заздалегідь підготовлятися до протинаступу.

Апостольський адміністратор заборонює читати українську пресу

Апостольський Адміністратор Лемківщини о. Медвецький видав урядові „Вісті", в яких помістив розпорядки, якими м. інш. забороняє: співати в церквах пісню „Боже великий"; прикрашувати іконостас й інші образи в церкві українськими національними лентами, та передплачувати, читати й поширювати часописи: „Наш Лемко" і „Український Бескид", а то тому, що, на думку, Адміністратора, ті часописи ширять роздор між населенням.

Треба знати, що часопис „Наш Лемко" є український часопис, який виходить у Львові і ставиться дуже прихильно до гр. кат. Церкви, а „Український Бескид" виходить в Перемишлі і є католицький релігійний часопис, півофіціяльний орган перемиського єпископа о. Йосафата Коциловського.

Думаємо, що така **політика** Апостольського Адміністратора не причиниться до релігійности населення, а навпаки.

Такі розпорядки є наділі водою на млин різних сект і Комінтерну, з його безбожництвом.

І тому, українське громадянство, конфронтуючи такі, і їм подібні розпорядки, з відомостями про посилений наступ Комінтерну на наші землі, є **сильно занепокоєне! Воно не може й не сміє** байдужно приглядатися тій **політиці** супроти нас в католицькій Церкві і **мусить,** хочби й не хотіло, витягнути з того належні висновки.

До того питання ще вернемося.

Вбили донощика

РАТАУ з 28. лютого доносить у своєму повідомленні з Кірово (кол. Єлисаветград) про те, що 19. лютого в 6. год. вечером вбили досі невикриті „клясові вороги" стахановця станції Кірово-Українська, машиніста С. М. Гіскіна. Він був знаний з того, що „викривав шкідників на транспорті". Виказується, що Гіскін одержав 14 ударів ножем.

Берлінський „Анґріф" повідомляючи про це, зазначує від себе, що це 16 відомий замах на життя члена компартії України.

Англія і Франція нав'яжуть переговори з урядом ген. Франка

В британських політичних кругах говорять, що вже в найближчому часі почнуться переговори урядів Франції й Англії з еспанським націоналістичним урядом ген. Франка. Є це пророчистим доказом, що націоналістичний уряд перемагає. Ситуація мадридсько-червоного уряду є безвиглядна, про що можна переконатися із ситуаційного пляну, що його поміщуємо в цьому числі.

Відновлюйте і присилайте передплату!

О. Бойдуник.

ПРОГУЛЬКА ЗВЕНИГОРОДЦІВ У ЛЬВОВІ.

В четвер дня 4. березня ц. р. відвідала нашу Редакцію прогулька Секції Хліборобського Вишколу Молоді при Кружку Сільського Господаря у Звенигороді, пов. Бібрка.

Прогульковці в числі 11 осіб під проводом свого інструктора п. І. Шавеля відвідали у Львові такі наші установи: Головне Т-во „Просвіта“; Т-во „Сільський Господар“, „Маслосоюз“; „Фортуну Нову“; „Сусвільний Промисл“; фабрику пасти „Елегант“; фабрику галянтерії „Гар“; фабрику кілків „Дендра“; фабрику мила „Центросоюзу“; друкарню „Діло“ і нашу Редакцію.

Молоді прогульковці оглянувши наші надбання на культурно-освітньому і господарському полі, повні віри і надії в наш розвиток і ріст, вернулися домів, **щоб і собі взятися до праці для добра і слави своєї Нації.**

Бажаємо нашим молодим звенигородцям успіху!

Те, що на потребу

По світовій війні разом з „новою естетикою“ повставали в деяких кругах гасла **прецизности** (докладности), **справности — функціональности.** Ці гасла, запозичені з ділянки техніки, де докладність виконання необхідна і що-якнайвища справність від давна є передумовою всякого виробництва — стали головним чином обов'язуючими у новому підході до мистецтва; до новітнього, т. зв. модерного мистецтва.

Не хочемо входити тут наскільки вони саме **там** були на місці. Без сумніву бо були вони на місці у **прикладному мистецтві,** м. ін. у будівництві, при виробництві меблі, при зовнішньому оформленні книжок (окладинок) та й у всіх інших його галузях.

Тимчасом на тому пропаганда цих — здавалося б, **самозрозумілих для думаючої людини** — гасел не скінчилася. Докладність та зужитковість не мала обмежуватись до різного виробництва, але, по словах носіїв ніби-то „нових“ гасел — вони мали заступити все інше, дотеперішнє, включно до — Бога!

„Релігія полягає на тому, щоб прецизійно думати, а Бог — вмер“ читаємо в одному журналі, де проголошено програму однієї групи людей*).

Таке широке застосування цих, по суті, скромних та самозрозумілих для солідних працівників гасел, змусило неодного призадуматися над ним. Дехто почав ближче приглядатись та стежити за тим, **з яких середовищ** повиходили та виходять оці — самі по собі — наскрізь похвальні гасла.

Виявилося, що круги, які кинули та послідовно пропаґували їх — комунізуючі або й отверто комуністичні.

Характеристична для комуністичної пропаганди зручність та психологічне вирахування висунули вперед оті наскрізь позитивні гасла, щоб ними з'єднати собі щораз більше прихильників. Це вдалось їм вповні внаслідок **духової короткозорости** більшости одиниць, які задовольнялись або й одушевлялися названими гаслами, не турбуючись, **до чого** вкінці їх прикладатимуть.

До чого — знаємо сьогодні аж надто добре. Успіх згаданої пропаганди зробив ініціяторів необережними. Вилізло — як то кажуть у нас — шило з мішка, себто стало ясно, на чиїй службі ця зручна пропаганда. Стало ясно, що вся та прецизність та функціональність призначена служити новітньому божеству на землі — **червоній комуні.** Ширенню безбожництва й матеріялізму.

Коли це стало ясно, і стало ще ясніше, в чому (не на словах, а **на ділі)** благодать оцієї червоної комуни — багато її початкових симпатиків ще скорше відпало від нової доктрини, аніж приєднались були до неї.

***

Сьогодні вже пора, критично зупинитися на тому дивному і незвичайно прикрому психологічному явищі та питати себе: **чому саме оті** — такі звичайні — гасла **точности** (прецизности) та **справности** (функціональности) зуміли так сильно, просто беззастережно захоплювати широкі круги інтелігенції (головно артистів та умових працівників), до тієї міри, що ця інтелігенція не добачила за тими гаслами червоного сатрапа, якому ота точність і справність мала служити — **а з другого боку,** коли тому двадцять років в огні та крові воскресла українська Нація — **головно через брак й цілковиту відсутність цієї прецизности** у виконанні потрібного та конечного, **та через брак справности державного апарату** запропащено в нас цю несподівану нагоду відбудови Нації.

Комуністи, крім того, що послугувались згаданими гаслами як зручною принадою для здобуття собі все більше прихильників — знали добре, що без прецизности та справности член партії чи іншої спільноти не принесе користи, а тільки шкоду. Знали добре, що спершу треба виховувати людей на точних і справних, а щойно потім можна їх використати для своїх цілей.

Саме в тому була **подвійна проворність** комуністичної методи пропаганди, що **під маскою чисто функціональних прикмет** (прецизности та справности) зуміла одночасно **скривати суть системи,** якій мали служити оті прикмети і доцільно виховати будучих членів партії.

Бо жадна — ні теократична, ні монархічна, ні демократична, ні комуністична система не всилі існувати без як-найсуворішої докладности та справности у всіх ділянках політичного та суспільного життя.

Особисті амбіції висунені перед інтереси загального добра, ідеологічні сварки, отаманщина — фатальні перешкоди для справности та відпорности державного апарату.

Ідея, ентузіязм (захват), готовість самопосвяти — чудові пориви душі. Але щоб здійснювати ідею не вистане сама ідея, ні сам ентузіязм, ні сама готовість самопосвяти ані — навіть — сам волевий порив, бо всі ті чудові речі належні до духовости, до духового світу людини.

Щоб їх перемінити у необхідні для національної розбудови **позитивні вартості** (конструкції та вчинки), **треба оте душевне, потенціяльне будувати на активному, матеріяльному.**

Тільки вдатна матеріялізація, вдатне **здійснення** наміру та ідеї є доказом сили та правди тої ідеї.

Добрий корабель, добра гармата або добрий телескоп не до подумання без максимальної докладности виконання, яка разом з удатним задумом інженера запевнює їм щоякнайвищу справність.

Тому ж треба пам'ятати добре цю науку. Використати теперішню переходову пору для вишколення себе в тих — на позір другорядних — а в дійсности необхідних для здійснення якої-будь програми і якої-будь ідеї прикмет: ніби-то таких звичайних, самозрозумілих для західньої людини прикмет **точности** та — коли іде про якість якого-небудь виробництва чи сповнення наложених на неї функцій — **справности.**

IMPE.

*) „Bauhaus“ — Dessau, 1923.

Зголошуйтесь на повітових мужів довіря „Голосу“ з повітів, де їх ще нема!

Із СУЗ

Ще про чистку компартії

„Чистка“ розпочата на передодні т. зв. VIII надзв. з'їзду „советів України“ продовжується далі. Головну увагу спрямовано на Київ, Харків й Одесу, де на високих становищах викрито „контрреволюціонерів, націоналістів, троцкістів“ й інших „клясових ворогів“. Виявилося, що тут багато „радянських установ було засмічено ворожими, чужими і гнилими елементами“.

„Вісті“ з 24. II. лаються у своїй передовиці п. з. „Запущено основне“, що „націоналісти та інша нечисть“ пролізли в „парторганізацію київського облвиконкому“, що голова одеського облвиконкому Бойко богато провинився в тому, що партійна організація не жила партійним життям, що голова донецького облвиконкому Іванов настільки прогрішився в „браку большевицької пильності“, що на становищі обласного партійного інструктора довгі роки терпів „такого ворога народу як Ревича“.

В партійній організації харківського облвиконкому — як доносить „Вістям“ з 28. лютого „кореспондент“ Віноградов — „загніздилися“ всякі „вороги українського народу“. „Партійна організація цього облвиконкому порішила „притягнути до партійної відповідальности Баданського — колишнього голову облплану, нині заступника наркома освіти УССР за те, що „пособляв троцкістам“. Як бачимо то і над народнім комісаріятом освіти УССР зарисовується марево невблаганої „чистки“, зокрема над головою наркомоса товариша Затонського. Щоб не бути голословним, даймо голос „Вістям“ з 26. лютого, які пишуть: „Проте немала доля вини за засміченість контрреволюційними елементами найважливіших ділянок національно-культурного будівництва падає і на наркома освіти тов. В. П. Затонського, який в багатьох випадках передовіряв важливішу справу добору кадрів другорядним особам“. Чи снилося коли москвослужаці Затонському, що його за обмосковлювання СУЗ Москва ще лаяти буде. Крім Затонського лають ці самі „Вісті“ і двох інших заступників наркомоса Дитюка й Хаїта за „лібералізм і безпринципність“. В парторганізації Наркомосвіти викрито троцкіста Табакмахера, нещодавного директора житомирського педінституту, виключено з партії Фіш, яка „вела контрреволюційні розмови з братом її чоловіка Ушаном і про це не сповістила ні парторганізацію, ні НКВС (читай ГПУ!)“. Та вже найбільше денервує „Вісті“ факт, що в Наркомосвіті працював **„колишній офіцер Павловський, звільнений в р. 1933. з українського науково-дослідного інституту педагогіки за активну участь у фашистівській педагогічній школі Соколовського“.**

СЕПАРАТИСТИЧНИЙ РУХ НА СУЗ.

Харківське і київське ГПУ натрапило на слід сильно розгалужених комірок, яких завданням є підготовка відірвання України від СССР. Такі сепаратистично-національні комірки існують також у відділах червоної армії і чорноморській фльоті.

Московські сатрапи дуже тим стривожені і, щоб закрити дійсність,

називають це все „троцкізмом" і „троцкістами"... і плянують масове переселення українців у глиб Росії!

ЦЬКУЮТЬ.

„Вісті" з 28. II. друкують донос лікаря Д. Ортенберг (теж „українка") на завідателя сумського міського здоровного відділу Томкевича за те, що близькі „приятелі Томкевича — колишній завідатель обласного здоровного відділу, та працівники сумської міськради Черфес і Бенбік — це троцкісти". Свій донос кінчить Ортенберг: „Сподіваюся, що нарешті тепер Наркомздоровля реагуватиме на сигнали мої і моїх товаришів про неподобну роботу сумського міськздоровввідділу та його керівника Томкевича". А скільки то таких Ортенбергів шляється по С. У. З. і живе з доносицтва!

ВЧОРА СМІЯЛИСЯ, СЬОГОДНІ ПЛАЧУТЬ.

Коли вірити московській пресі ще недавно ціла „УССР" до безтямки „веселилася" з нагоди ухвалення „сталінської" конституції. Сьогодні ж вже огорнена... плачем і сумом з приводу смерти найближчого сталінського „соратника" — Орджонікідзе.

Совєтські газети українською мовою, сповнені описами жалібних віч і демонстрацій з того приводу. Населення України „клянеться", що ніколи ще за цілу свою історію не пережило такого смутку, як тепер із втратою Орджонікідзе — цього сталінського „боевого соратніка" і т. д. і т. д.

Ціла ота комедія відбувається, ясна річ, під патичком московських диригентів, чи пак чекістів, що змушують людей „урядово" сміятися і плакати.

ЗА ГРУЗИНОМ „МАЛОРОС".

На місце вмерлого Орджонікідзе, на пост народнього комісаря тяжкої промисловости СССР призначений совєтський „малорос" Межлаук, що в свій час був военним комісарем в Україні, а досі займав посаду замісника голови совнаркому і голови госплану в Москві.

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ЧАСТИНИ В АЗІЮ!

Берлінський півофіціоз „Дер Ангріф" подає, що Москва в останньому часі переводить зміни в розташуванні військових залог на СУЗ. Полки, які бодай частинно були злежені з українців, перекинено до Азії, а на їх місце переносено частини зложені з москалів, туркестанців і кавказців. Рівночасно при тому повідомляє німецька преса, що Москва розпочала будову сильних укріплень здовж західних кордонів СССР.

ПРОВАЛ.

Київ. „Вісті" з 18. лютого нарікають на те, що ряд областей провалив ремонт тракторів. В київській області переведено ремонт усіх тракторів на 70,7 відс., а тракторів ЧТЗ лише на 41,7 відс. На 148 МТС київської области виконали плян ремонту тільки 17, а 59 МТС мають відсоток виконання вижчий, як середній. До найгірших МТС належать наступні: шполянська, яка досі належала до передових в області, і богуславська. В Одеській області проведено ремонт на 74 відс. Найгірше стоять тут наступні МТС: савранська, ново-українська і панчівська. В Чернігівській області 8 МТС виконало плян нижче 40 відс. В Донеччині із 103 МТС закінчили ремонт лише 22, а в Старобільській окрузі на 83 МТС лише 2(!) закінчили ремонт.

І таке буває...

ЗПРИВОДУ ЗБОРІВ Т-ВА „СОКІЛ" В ЗОЛОЧЕВІ.

Того, що було на загальних зборах Т-ва „Сокіл" в Золочеві 31. І. ц. р. промовчати не дасться.

Не було досі подібних зборів у Золочеві. Принялося чомусь бо переконання, що „бурхливі" збори мають місце тільки у Львові і, що головним виновником цього є в першій мірі ця „невихована анархо-націоналістична (це з лексикону „вождя" Палієва!) галерія". В Золочеві воно так не було. „Галерії" тут не було, а декілька гостей мовчки прислухувалися направду цікавим зборам. Фермент і тертя внесли до зборів таки самі члени-соколи.

Температура зборів піднеслася вже дуже в гору в дискусії над звітами Старшини. Виринуло бо питання, що було стрижнем цілої дискусії: чи Т-во „Сокіл", тіловихована організація, має йти виключно по лінії штучної фабрикації м'язів, чи теж спіраючись на засаді „в здоровому тілі — здоровий дух" — виховувати справжніх Спартанців, що сильні духом і тілом увіковічнили Термопілі і збудували свому народові сильний, нездобутий бастіон національної віри й енергії.

Не важко згадати, що по одній стороні станули націоналісти, по другій ундо-клерикали й інші політичні спекулянти аж до Ф. Н. Є. включно, разом із деякими „людовофронтівцями". Тут треба ще зазначити, що активним елементом у тому ж Соколі є таки сама молодь, а деякі старші (саме Старшина) знані хіба з того, що що-вечора до пізна в ніч в залі Української Бесіди нервуються від переслідуваного пеха в преферансі.

Питання: чи потрібно побратимам здорового корму прибрало врешті характер „соймової дебати". Сам голова Сокола, бож він був головним речником противної сторони, математично обчислив (він з професії учитель Р. Ш., математик), що „свято 22. І., чи яке інше (у його розумінні — національні свята) можна так само добре відсвяткувати місяць, чи два пізніше, навіть за рік, а хочби і за десять літ"... (Зрештою, він уважає, що „це мало цікаве, про це всі вже знають(!), а нам непотрібно декламацій про Неньку-Україну"...

І направду і смішно і жалісно робилося тоді, коли учитель Р. Ш. здобувався на таку філософію, а водночас і лячно ставало, щоб ця людина, борони Боже, не хотіла кормити подібними думками і молодь у шкільній лавці. А так воно є!

І тут нема найменшої вини по стороні націоналістів, коли вони зовсім з ідейних спонук, маючи передовсім на увазі добро Т-ва й українського народу, піднялись боронити його від впливів всякої людово-фронтівської гнилі і різної деструктивної партійщини. Цей національний і патріотичний мотив був головним товчком, що пхнув човник зборів на розбурхане море боротьби за особовий склад майбутньої Старшини. Річ самозрозуміла, що націоналісти ніяк не могли пристати на таку саму Старшину, якої праця обмежується до продукції маняків, духових калік і паразитів, що їх вже і так забагато валяється по наших смітниках. Невже ж так боїться найменшої національної нотки б. сотник Укр. Армії, голова Т-ва, коли національне виховання побратимів і посестер виключає з програми діяльности Т-ва? Коли ж бо не йде тут про страх, але — суть в тому, що шановному професорові це не подобається і, що тут грає пісоньку якась прихована політична струна. Яка саме — висвітлив кінець зборів.

Бож навіть що-місячні накази Сокола-Батька, видавані для всіх гнізд, не відповідали наміченій програмі Старшини Т-ва і вона старалася вчасті їх знехтувати. Справу цю дуже цікаво вияснив один з побратимів, зазначуючи, що голова радив йому реферат поручений Соколом-Батьком про 22. І. заступити рефератом от про... лещата, або що інше, тільки не те!

І це рішуче не були жадні „високопарні фрази", ні „декламації", як це боронився голова, коли націоналісти сильно опрокидували таку політику проводу. Це було тільки щире домагання того, що належиться молоді і чого їй ніхто зо сторони своїх не сміє забороняти! А високопарна фраза: „мистці слова є найбільш нежиттєздатні", кинена в сторону молоді, може відноситися хіба до його самого. Бо в нього, коли вже йде про це, є трошки одного, нема зовсім другого: нудна, обридлива декламація, своїх думок, проте жадної життєздатности!

Зрештою тут і інші причини промовляли за націоналістами, коли вони різко осуджували працю Старшини. Старшина, яка декламувала, що сокіл має забути про алькоголь, сама бо не проминула найменшої нагоди, щоб нишком потягнути собі „окоцімского". Коли ж знайшлися такі, що відважилися сказати їй правду в очі, їх виключено з членів, бо вони, мовляв, анархісти, шкідники, деморалізатори.

А вже при виборі Старшини напруженість досягнула свого вершка, бо виринуло на яву те, що було первопричиною цілої тієї бурхливої саламахи. Фактом є, що незаступимий товариш і впливовий дорадник голови, властивий режісер політики Сокола, зовсім не чувся діткнений, коли загальні оклики здемаскували його при всіх: Проч з комуною! Геть з наволоччю і заразою! Подібна ж порція дісталася і скритому сьогодні під плащиком Палієва, власникові книгарні Базар. Деякі проворніші за нього (а було їх ще кілька!) мовчали зовсім і так прогавили добру нагоду довідатися правди про себе. Тут саме лежала закопана собака. І це не була жадна „критика для критики", як думають інші. Це була передовсім сила почувань, сила любови, сила розуміння грізної української політичної ситуації. Тут піднімали голос не киринники, не декляматори, не голота, як назвав це другий учитель також з „Р. Ш.", тільки ті, що направду хотіли і хочуть добра Т-ву і бажали надати йому такий характер, який воно сьогодні мусить мати. Це була передовсім боротьба за характер Т-ва!

З уваги на те, що вибух був неминучий, бо молодь за всяку ціну старалася проламати двері облудної, гнило-заразливої твердині, переложено збори на 7. II. Одначе і тоді справи не порішено, бо цілу майже „опозицію" візвано в той час на поліцію!

Щойно наступної неділі, 14. II., збори доведено до кінця. З превеликим трудом вибрано головою таки... проф. Вацика, вже в одинацяте зчерги. Щоб так сталося, про це вже заздалегідь подбали людовофронтівські помивачі, які дістали інструкцію в тій справі. Нема що крити, що всі ті, що ще першого разу не знали, на яку їм ступити, тоді вже поінформовані як слід, явилися майже в комплеті на зборах. Щоб запевнити собі виграну, Старшина замкнула двері декільком членам з „опозиції", мовляв, вони не вирівняли ще всіх вкладок. Одначе вони, хоч не повідомлені Старшиною, явилися на зборах і щойно довгі і насильні інтервенції допустили їх до голосу. Всежтаки людово-фронтівці і інші „національні" партійці, разом з бущімтопаліївцями не допустили до проводу націоналістів. Перемогу добули різницею заледві кілька голосів і то коштом заблуканих овечок!

Думаю, що такі збори не тільки цікаві для Золочівців, але для всіх тих, що несуть сьогодні тягар відповідальности за стан і характер Т-ва. І нема сумніву, що Золочів багато скористає з таких „маневрів", бо брак їх відчувалося вже від кількох літ. А вже найбільше, то навчився таки проф. Вацик. Я певний того, що він вже сьогодні „на основі таблички множення" вирахував, що коли Сокіл мав торік 150 зол. довгу, а в тому році 350, то на той рік він доложить всіх зусиль, щоб цю суму значно піднести, скажімо, на 700 зол. округло.

Побратим.

Із Зеленої України

НЕДІЛЬНА ШКОЛА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ В ХАРБІНІ.

За ініціятивою Управи Далекосхідньої Січі приступлено до організації діточого садку для малих дітей, щоб в цей спосіб рятувати їх від денаціоналізації. Управа УДС попросила пані Драгус, яка вже давно вела в Харбіні український дітсадик, вести цей садок. 21. лютого відбулися сходини в цій справі. Присутні склали на цю ціль щедрі датки: п. Федоренко 10 єн, редакція Манджу. Вістника 10 єн, Р. Федорів 10 єн, др. Нетрибенко 5 єн, Дзгар 3 єни і ін. по 1 єні.

Оце реальний підхід до української школи. Бо коли вже від кількох років балачки про заснування школи не приводили до нічого й українські діти пропадали в чужому оточенні, то ця недільна школа або садок виховає бодай кілька українських дітей. Навчання почалося вже 28. лютого ц. р.

„НАТАЛКА ПОЛТАВКА".

11. лютого ц. р. драматичний гурток при УНК відіграв „Наталку Полтавку", яка пройшла з величезним моральним і матеріяльним успіхом. Надзвичайно добре вив'язалися із своїх роль п-ні Оля Ковалевська (Наталка), п. Енгельгард, як і завжди, Віленський (возьний) і другі. Заля була набита битком так, що більш сто душ через брак місця мусіло вертатися додому. На загальне бажання п'єсу повторено щераз 6. березня. Ввесь прибуток Управа У. Січі за згодою п. Голови УНК призначила на підмогу своїй активній і заслуженій членкині, артистці української сцени п-ні О. Ковалевській.

З життя і преси

Нещасний...

Є в нашого простолюддя один, такий „невинний“ проклін: „а сварибги ся ти з собов вже раз“.

Таким прокльоном „нагороджують“ сварливих і лайливих людей, яких ніяк не можна оминути, які чіпаються всіх і вся, фантазуючи в своїй мозгівниці і підозріваючи людей про речі чи справи, які нікому навіть не сняться.

Цей проклін уважається дуже тяжким. Бо подумати тільки, як нещасно виглядала б така людина, на якій той проклін здійснився б.

Напевно неодному з шан. читачів траплялося стрінути таку людину. Головно тим, хто живе у Львові.

Є різні типи таких „блазнів“, як їх називають. Є наприклад такі, які уявляють собі, що вони ще є „військові“. Вони вічно „командують“. Всіх прохожих, уважають за армію, якою вони нібито командують, самі стають на „позір“ і викрикують командні гасла. Зразок такого типа можна стрінути біля готелю „Жоржа“ у Львові.

Інші знову уявляють собі, що вони є осередком цілого життя, і, що ціле життя формується кругом них і всі повинні їм поклонятися. Вони ідуть вулицею і на ліво й на право відклонюються, здіймають шапку, „відповідаючи“ на уявні поздоровлення. Зразок такого типа можна стрінути на вулиці Легіонів у Львові.

Ще інші знову, уявляють собі, що їм діється страшна кривда, Що цілий світ проти них. Що всі сходяться, змовляються, видумують способи, якби то проти них піти одною „лавою“ і їх знищити. Такі типи стають посеред дороги і відгрожуються, не знати на кого, вимахуючи палицею і вимовляючи нікому незрозумілі слова.

І кожний прохожий, стрічаючи такого типа, тільки зітхне і подумає: **нещасний!**

Але є й інші типи. Є такі, в яких зосереджуються всі ті три типи. Які уявляють собі, що вони є військові „отамани“, які можуть всіми командувати, які є осередком цілого життя і навколо них повинно обертатися ціле життя, і що всі проти них змовляються, сходяться і дискутують, якби то стати однією лавою проти них. Все це вони так беруть собі до серця, так глибоко в те все вірять і переживають, що навіть в ночі не мають спокою, і **сниться** їм те все. І такі типи одними командують, другим на **ліво** й на **право** кланяються, а проти третіх підносять... перо замачане в чорнилі і свої **мая-чення** зраджують на папері.

Звичайно так діється з ними **„під неділю“!**

Водяться бо такі типи і при вул. вул. Чарнецького 8 у Львові.

Щож, нема ради їм **нещасним!**

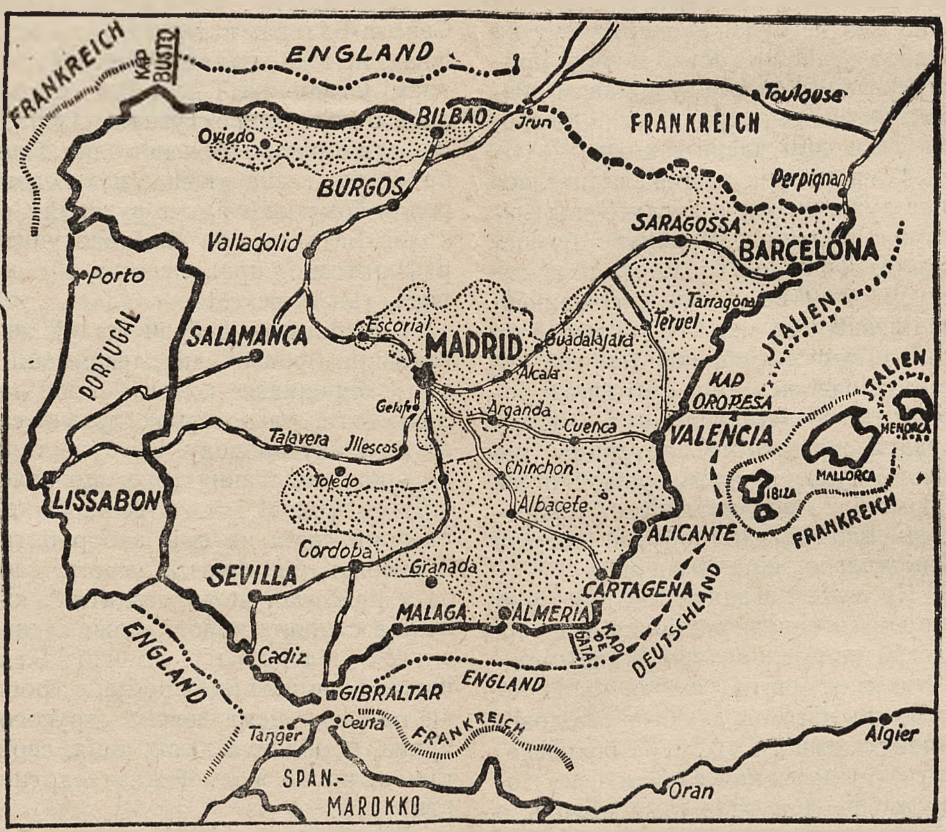
Тільки не знати, хто їх так тяжко проклав?! Чи може це прийшло їм так само із себе!

БУНТ У КОНЦЕНТРАЦІЙНОМУ ТАБОРІ.

Чужинна преса подає з Москви, що у концентраційному таборі на Уралі, вибух бунт. В'язні домагалися теплої одежі і кращого харчу. У відповідь на ті домагання чекісти скорострілами „втихомирили“ бунт. Є багато вбитих і ще більше ранених.

Із світових подій

Контроля еспанських побереж

Побережжя Еспанії на півночі контролює Англія (до Коп Бусто) і Франція (до португальської границі); на південнім заході — Англія (аж до Кап де Гата), Німеччина (до Кап Ороседа) і Італія (до французької границі). На мароканськім побережжі стоїть французьча контроля, а еспанські острови (на східнім побережжі) контролює Франція та Італія. (Зацяткована територія занята військами мадритського уряду, решту займають війська національного уряду в Бургос).

До овертого бою

Вже давніше штаб повстанчої армії в Еспанії стверджував, що доля домашньої війни вирішиться не в Мадриті, бо його значення є другорядне для висліду війни, але на полях під Мадритом. Повстанці хотіли змусити червоних до прийняття отвертої битви на рівнинах під Мадритом.

До цього здається доведе неминуче нова офензива, що її розпочали повстанські війська 8. ц. м. Підготовлено її дуже докладно, коштом великого перегруповання сил на мадритському фронті. Рішучою атакою вдалося повстанцям переламати червоний фронт на північно-східньому відтинку мадритського фронту. З гір Ґвадаляхари й Самосієрра повстанча армія через кілька днів в безупинному наступі відкинула черовний фронт на кількадесять кілометрів назад. Повстанча армія прямує тут на місто Ґвадаляхору, віддалене на 60 клм. від Мадриту. Здобуття цього міста віддасть в руки повстанців останню дорогу, яка лучить червоний Мадрит з Валенсією. Очевидно це пересудило б і долю Мадриту. Червоні будуть змушені евакуувати Мадрит без бою, якщо не схочуть попасти в пастку. В зв'язку з невдачею червоних на північно-східньому фронті уступив шеф червоного головного штабу. Теж на других фронтах повстанці досягли значних успіхів, посуваючись усюди вперід. Від початку війни є це перший прояв рішучої переваги повстанської армії, що давніше платила здебільша за свої успіхи на одних відтинках фронту застоєм, а то й хвилевими невдачами на других.

Коротко:

* Міжнародня „людово-фронтівська преса“ счинила мин. тижня величезний крик, про державний замах „гітлерівців“ на Мадярщині. Комунікат уряду, що не було ніякого такого замаху і що модяри самі дадуть собі раду з бунтами, успокоїв так надто затривожених оборонців ладу в Еспанії чи пак на... Мадярщині.

* Неначе у відповідь на те італійські відозви в Лібії, з нагоди побуту там Мусоліні, голосять, що Мусоліні є єдиним оборонцем ісляму (магометан). Не сказано тільки що перед англійцями, але це в Лондоні і так зрозуміли.

* Англія й Італія дальше не щадять собі колючок. В англійському парляменті один лорд поставив запит, в справі останніх італійських розстрілів в Абесинії. Представник уряду відповів, що Італія править мабуть Абесинією не дуже зручно.

* Литовський мін. загр. справ Лозорайтіс відповів на польську пропозицію замирення, що воно буде можливе тільки тоді, коли Польща винагородить Литві кривду заподіяну зайняттям Вильна. Польська преса зареаґувала на цю заяву великим обуренням. Лозорайтіс в переїзді на Рівієру відбув в Берліні конференцію з мін. Нойратом „про справи, що інтересують обидва краї“.

* Поспіх, з яким корабель „Маркантабріко“ покидав перед місяцем американський порт, щоб оминути заборону парляменту про доставу зброї до Еспанії на ніщо не придався. „Маркантабріко“ попав на еспанських водах в руки повстанців. Червоні втратили ввесь „товар“, що був на ньому: 47 літаків, 1000 машинових крісів, 7.000 крісів та 42 мільйони набоїв.

* Німецький премієр мін. Ґерінґ їде весною з урядовою візитою до столиці Югославії Білгороду.

* Французький уряд зібрав уже в першому дні проголошення воєнної позички повну її суму: 5 мільярдів франків. Розписано другу траншу позички у висоті 2 і пів мільярда фр. Позичку покривають передусім капіталісти й промисловці, зокрема ж заграничні. Притягнули їх до цього вигляди великих зисків. Прийдеться незадовго „простому“ французькому народові (панове соціялісти-радикали!) сплачувати своєю кривавицею наслідки любови людово-фронтівської влади до Москви.

* По виборі нового президента (Каліо) прийшла у Фінляндії черга на зміну кабінету міністрів. Новий кабінет створив поступовець Каяндер з 5-ти соціялістів і 5-ти аґрарників. Мністром загр. справ остав на дальше Гольсті.

* Американський сенатор Леві ствердив в парляменті, що загроза війни між Америкою (ЗДПА) і Ніппоном існує дальше, тому Америка не повинна зректися своєї контролі на тихоокеанських островах Філіпінах.

* До 12. ц. м. 1500 австрійських громад надало почесне громадянство архикнязеві Оттонові Габсбурґові. Є це наслідки незвичайно впертої монархістичної пропаґанди в Австрії. Не зважаючи на те часописи реєструють рівночасно небувалий зріст впливів гітлерівців.

* В зв'язку з останніми заворушеннями в Румунії уряд продовжив до 15. вересня ц. р. стан облоги, що його заведено в Румунії ще 1934. р. після вбивства премієра Дуки. Поширено компетенції воєнних судів.

* З військових складів зброї у Гайфі (Палестина) викрали, мабуть араби, 1000 бомб. Мабуть незадовго почуємо — очевидно з часописів — їхні вибухи, бо відносини між арабами і жидами незвичайно загострилися. Мин. тижня араби вбили 5-тьох жидівських колоністів.

* В Мінську на совєтській Білорусі створила Москва пропаґандивний центр, т. зв. Аванґард Комінтерну в Польщі. Для комуністичної пропаґанди в Польщі виплатив Комінтерн аґентам КПП 250 тисяч долярів.

* В Болгарії дійшло до студентських заворушень. Часописи твердять, що викликали їх комуністи. Уряд має намір в'язнити демонстрантів в примусових таборах праці.

* Італійський уряд заключив мин. тижня порозуміння з Югославією що до кількох старих справ з часів „непорозуміння“. На тлі заповіді про візиту Ґерінґа це ще один причинок щодо міжнародньої орієнтації Югославії.

* Як відомо Польща підняла в Лізі Націй справу доступу до колоніяльних сирівців і домагається свобідного доступу до них для держав, що не мають колоній. Деякі заграничні часописи сподіються, що Польщі вдасться дещо виторгувати. Німецькі часописи пишуть в зв'язку із цим, що для Німеччини не існує питання „колоніяльних сирівців“ тільки питання колоній і, що англо-французькій дипломатії не вдасться в цих справах втягнути Німеччину до женевських дебат.

ГОСПОДАРСТВО

Приватники чи кооперація?

VIII.

Мусимо признати, що в практичному житті, в реалізації тієї чи іншої ідеї, виконуванні тієї чи іншої функції і сповнюванні тих чи інших завдань, головну ролю грає всеж-таки одиниця з її амбіцією, ініціятивою, рухливістю, сторожкістю, поворотністю і т. п. Так є в суспільному житті взагалі, а в суспільно-господарському житті зокрема.

Залишім на боці питання джерела тих прикмет одиниці. Приймаємо, що **вони існують** і що **їх потрібно.** Але не заперечуймо і признаймо, що, **коли йде питання про господарську ділянку,** то не останню ролю грають тут егоїзм і зиск. І в тім не треба добачувати нічого злого.

Іде тільки про те, щоб при тім усім не затрачувати почуття міри, щоб найти для них межі. Щоб при егоїзмі не затратити **почуття обов'язку супроти національної спільноти,** до якої належиться, та щоб зиск не доводити до **визиску.**

Як знаємо, **державні народи, радять собі в тих справах дуже просто.** Вони мають для тих справ державні закони, адміністраційний апарат, який береже тих законів і держить в рямках людський егоїзм, та не допускає до визиску других, а навіть з так одержаних доходів і зисків, при помочі скарбових урядів стягають певні суми в формі податків на загально-національні потреби.

Якщоб українці мали свою державу, то могли б робити те саме. Покищо ми не є в тім щасливім положенні. І тому ми в таких випадках здані виключно на свою національну свідомість, почуття обов'язку і відповідальности, та мораль, етику і характери одиниць. І на ці, **а під сучасну пору тільки на ці прикмети,** мусимо спірати наше суспільно-національне, а в нім і господарське життя! Це є одинокі, нам тепер доступні **санкції! Повірмо ж нарешті в ці наші сили і підпорядкуймося тим санкціям в практичному житті!**

IX.

Приватницька форма організування господарської ділянки дає запоруку і змогу пристосування, вияву і розвинення тих прикмет одиниці, про які ми вище згадали. Приватник, поза його ідейністю, **а тільки таких приватників маємо тут на увазі,** є ще й безпосередно, особисто заінтересований в розвитку і рості його підприємства. І коли йому стане щонебудь на перешкоді, він ужиє всіх вище згаданих прикмет, щоб ті перешкоди усунути, бо тут іде й про його особисте „бути або не бути“. І власне цей змаг в господарській ділянці, є частиною великого змагу цілого суспільно-національного організму. Не виключаємо, що в тім змагу можуть **слабші** характером одиниці ламатися й упідлюватися. **Але з такими явищами стрічаємося не тільки в господарськім змагу і не тільки у приватників.** І таких випадків не можна узагальнювати. Вони не можуть нас відстрашувати від приватницької форми і їх змагу.

Творення матеріяльних дібр і доходів одиниць, є рівночасно надбанням **в загально-національному господарстві.**

В тім є основне значення приватника в господарській ділянці.

Але тим воно не вичерпується. **Приватна власність,** а власне **в приватницькій формі** про неї іде мова, має також політичне значення. Приватник, т. є власник якогось, байдуже якого, варстату праці, є є відпорний на всякі посторонні підшепти, головно з боку соціял-комуністів. Він береже свого власництва і свого стану посідання і не дасть його собі нікому вирвати. Тому соціялісти і соціяльствующі круги, так непримиримо наставлені до приватницького руху, бо в нім вони видять закріплювання приватної власности.

Це покищо дві **основні,** позитивні сторони приватницької форми. Є ще й інші, над якими тут зупинятися не будемо!

X.

Приватницька форма має й свої негативні сторони. Так як їх видвигають противники приватників їх можна з'ясувати менш-більш, так: 1) приватницька форма є чисто капіталістичною формою, яка кермується і числить тільки на матеріяльні зиски; 2) Приватники в погоні за зисками затрачують почуття національної амбіції; 3) приватники, головно по селах торгують алькоголем і розпивають, а тим самим і деморалізують громадян; 4) приватники висмикуються з під загально-суспільної контролі їх доходів, та розпреділення тих доходів.

Безперечно, що ті закиди не позбавлені слушности.

Нема найменшого сумніву, що приватницька форма є капіталістична форма. Одначе є питання, чи та **форма,** мусить бути й по **змісту ліберал**-капіталістична, з чим сьогодні в світі, а в тім і **в нас, ведеться зовсім слушно завзяту боротьбу.** На нашу думку ні! Коли б хтось з приватників й позволив собі на таку „вольницю“, то **кооперація** її „зневтралізує“! А коли йде мова про **сам** капіталізм, то хіба нема найменшого сумніву, що від нього не є вільна **жадна** форма! Кожна форма старається, **щоб від вложеного капіталу, добути якнайбільші зиски, при найменших видатках.** Не вільні від такого капіталізму й сьогоднішні большевики в СССР. Їх славна **„стахановщина“,** ще ж ніщо інше, тільки те саме, що в капіталістичній Европі відоме під назвою **„тейлоризм“,** який вони, колись так завзято поборювали.

Натомісць, поважніший є другий закид, що **приватники в** погоні за зисками, чи покупцями затрачують почуття національної амбіції. І хоч, цього явища, на щастя, не можна узагальнювати, то тим не менше з ним треба всіма силами боротися. Не вистарчить бути грекокатоликом! **Рідна мова** мусить бути перестерігана на **кожному** кроці! **Це** відноситься так само й до кооператорів, включно з директорами П. С. К., О. С. К. і Централь. Головно тоді, коли полагоджують свої приватні орудки по різних трафіках, крамницях, реставраціях і т. д. **Вивіска на крамниці, ще не дає права оминати рідну мову деінде!** В тім то й горе, що ми аж надто привикли до **різнородних** „вивісок“, щоби ними закрити **дійсність!**

Закид, що приватники, головно по селах торгують алькоголем і розпивають громадян, уважаю не **суттєвим** при вирішуванні питання приватники чи кооперація. Бо ж кооперативи також торгують алькоголем і цей алькоголь також п'ють громадяни включно з самими кооператорами. Такий закид **можна брати під увагу щойно тоді. коли кооперативи перестали б торгувати напоями, а кооператори перестали б ті напої пити!** Бож нема **розумної** причини нарікати, що громадяни низи п'ють тоді, коли **кооперативи ними торгують, а ціла верхівка включно з кооператорами ті напої п'ють!**

П'янство є язвою, яка нищить наш організм, а за ним і суспільно-національний організм і її треба всіми силами поборювати. Але треба починати від **верхівки,** яка **повинна** бути прикладом для низів!

Останній закид, про брак контролі над зисками, чи доходами і їх розподілом, є, з точки погляду **національного** господарства, найповажніший! **Всі доходи мусять бути ужиті раціонально.** Ті доходи мусять бути ужиті на заспокоєння потреб, як поодиноких членів суспільно-національного організму, так і суспільно-національного організму, як цілости. Як на творення нових варстатів праці для прибуваючих робучих сил, і витворювання нових матеріяльних вартостей, так і на інтелектуальне і моральне виховання. І тому й приватники не можуть від того обов'язку ухилитися. Інакше вони дали б слушну причину і право **ставити їх нарівні з чужинцями, зо всіми випливаючими з того последовностями.** В який спосіб це практично реалізувати, про це повинні постаратися самі **приватники.** На нашу думку, це повинна полагоджувати якась **Централя приватників,** аналогічно, як це маємо в кооперації.

XI.

Розглядаючи питання „приватники чи кооперація“, ми не сміємо оминути стану нашої господарської ділянки. Ніхто хіба не заперечить, що в господарській ділянці ми остали далеко-далеко поза іншими народами.

Нема найменшого сумніву, що однією з головних причин тієї відсталости, була наша нехіть, а то й погорда до торговлі, чи взагалі господарства. Думаємо що не будемо далекі від правди, коли скажемо, що ця нехіть мала до деякої міри і вплив на творення кооперації. Уважалося „пристойнішим“ бути службовиком, чи директором кооперативи, бо воно наближувало до „урядництва“ і „суспільного діяча“, аніж безпосередно самому у власнім імені займатися такою „понижуючою“ справою, як торговля, чи щось подібне. Це здержувало **всебічний** розвиток і ріст нашого національного організму. **Це все ми мусимо сьогодні наздігнати, мобілізуючи до того всі охочі творчі сили.**

І тому, коли ми нині стрічаємо людей, які вже зрозуміли вагу господарської ділянки і мають охоту її розбудувати, то нам можна з того приводу **тільки радіти!** Це ж є ознакою, що наш суспільно-національний організм вже **природно** розвивається і росте!

І тому ми, не без певного здивування, а то й остраху, слідкуємо за полемікою між приватниками і кооператорами і їх взаїмно ворожим наставленням, **у нас!**

Уважаємо це **глибоким непорозумінням,** яке, **в зв'язку з нашою дійсністю,** може заподіяти великі шкоди нашій, **ще дуже молоденькій** господарській ділянці, а за нею й цілому **національному** господарству і цілому суспільно-національному організмові!

Уважаємо, що в нас, є ще широкі можливості праці і вияву, є ще стільки неохоплених нами секторів і галузей торговлі і продукції, що і на приватників і на кооперацію, **найдеться доволі місця.**

І тому не боротьби, але якраз навпаки, як найтіснішої співпраці між тими двома формами нам потрібно. І то праці **пляново**ї, яка усунула б з нашої господарської ділянки хаос й анархію і усунула б **безпотрібну сьогодні** внутрішню конкуренцію, яка здержує розвій існуючих вже підприємств, і забирає час, енергію, капітали і працю, які всі разом можна куди продуктивніше ужити, засновуючи нові підприємства для незаступлених ще галузей.

І тому, коли йде питання „приватники чи кооперація“, то ми кажемо: **одні й другі!** Бо сутньою справою є не **форма,** тільки організування, розбудова і ріст **національного** господарства, а з ним і суспільно-національного організму, як цілости, **без уваги на форму!**

До того є необхідне **обопільне випрацювання господарського пляну і його систематичне і послідовне реалізування!**

О. Бойдуник.

„Скріпити економічно націю“

Велика Фашистівська Рада, на своєму п'ятому засіданні, розглядаючи діяльність корпорацій за два роки існування, ствердила, що вони дуже добре управильнюють господарські відносини і злагіднюють суспільні різниці.

Узгіднено що: „Корпорації повинні працювати так, щоб корпоративна держава здійснила вповні одно з головних завдань фашизму: щоб скріпила економічно нарід шляхом найвищої суспільної справедливости“.

За новий тип купця-громадянина

При нинішній зрізничкованости суспільного життя, щоб належно функціонували всі його клітини й одна не розвивалася коштом другої — конечна є пляновість і щераз пляновість. Пляновість така потрібна передовсім нам, нації недержавній, що львину частину своеї праці, своїх сил мусить зуживати не для піднесення рівня свойого життя, але передовсім на рятунок його від пляннового заливу чужого. Тоді як на всі ділянки нашого життя йде із залізною послідовністю й пляновістю чужий наступ, ми мусимо скоординувати всі свої сили й пляново наступові — пляново протиставитися.

Дуже замітний і особливо посилений наступ на наше життя йде особливо в ділянці економічній. Творяться спеціяльні мільйонові фонди, спеціяльні комітети, що не цураються ніяких засобів, щоб тільки форми нашого життя наповнити своїм змістом. Ця плянова й сильна чужа акція загрожує цілому нашому життю, а нашому молодому й немічному промислі й такому ж купецтву зокрема.

Щоб справу поставити в належному світлі, щоб заздалегідь відбити чужі атаки — ми мусимо передовсім пізнати себе, пізнати всі свої слабі й добрі сторони та провірити всі можливості самооборони. Щоб написати рецепту — мусимо поставити діягнозу.

Про болячки нашого промислу, про шкідливу й руйнуючу у нас так зв. вільну конкуренцію, що нею дуже часто проводять не тільки чужі капітали але й чужі голови, ми вже писали на сторінках нашої газети. Нині хочемо забрати голос в справі нашого купецтва, передовсім купецтва незорганізованого — приватного і його гуртівень зокрема.

Слово „український купець“ — є в нас нині досить актуальне й ним дуже часто — відповідно до обставин й інтересів — користуються. Але що воно означає і який зміст цього слова — мало хто здає справу, хоч про це стільки пишеться й говориться. Львина частина „українських купців“ хіба тим українські, що їх батько охрестив у церкві. Зовнішній вигляд їхнього підприємства — чужий, товар на полицях — чужий, а до свойого ставляться байдуже, дуже часто й ворожо, громадянських обов'язків непризнають. Є й такі, що раділи б якби успішно розвивався український промисл, українське життя, але без їх особистих жертв та труду. Вони перейняті духом наївної пасивности хотіли б бути тільки спокійними глядачами боротьби за наше окреме життя, а участь брали б тільки в розподілі його здобутків.

Наказом нашої дійсности й нашим обов'язком є створити новий тип українського купця, купця не шкурника, що його ідеалом є власний гаманець, але купця громадянина, що не завагався би принести навіть найбільшу жертву, коли цього вимагали б цілість і добро нашого спільнотного життя.

В ім'я нашої національної гідности мусимо допровадити до того, щоби назва „український купець“ стала почесною і, щоб її можна було здобути тільки великим накладом праці, труду й жертвенности та особистими вартостями.

Якщо такі вимоги ми ставимо до дрібного українського купецтва, то тим більше до його своєрідної верхівки, до гуртівень.

Окремі скріплені вимоги мусимо поставити гуртівням, бо ними завідують люди з відповідними кваліфікаціями, національно свідомі, часто й громадянські політичні діячі. Дальше, в тих гуртівнях є вложені більші капітали і від характеру тих гуртівень залежить й характер дрібного купецтва. До нині в нас та справа представляється не сумно, але просто трагічно. Витворився своєрідний тип купецьких гієн, що жирують на добрій вірі своїх клієнтів і не перебирають з засобах, щоб тільки наповнити свою кишеню. Знаємо — наприклад — випадок (до нього ми своєчасно повернемо), що одна з таких „українських“ приватних торговельних централь відіслала свойого клієнта українця **до жидівської фабрики,** хоч існує така українська, а клієнт приїхав з далеких сторін на те тільки, щоб нав'язати контакт з українським промислом. Такий поступок торговельної централі це вже не є несвідомість, це не промах, це є **зрадництво.** І тут мусить забрати голос українська суспільність, що повинна виеліміновувати ті заразливі вівці з нашого купецького життя та взагалі поставити їх поза скобками суспільности.

Головним завданням і засадничим обов'язком кожного українського купця є не тільки на відчіпного продавати вироби українського промислу, але спеціяльно звертати на них увагу, їх пропагувати, бо чужий продуцент всіми силами намагається здобути собі український ринок. Декотрі, що вже збагнули безодню рабської покори та психічної наївности нашого купця, підходять до нього з магічним словом різних „дарунків“. Ваги, куферки, шафки, касетки, вічні пера і т. п. „дарунки“, що можуть тільки обрáзити особисту гідність кожної шануючої себе людини і, що їх з погордою відкинув би німець, англієць чи француз — ловлять нашого брата як на вудку. Купуючи вироби своїх фабрик український купець думає, що робить українському промислові спеціяльну ласку. Свідчать про це листи до наших промислових станиць, в яких купці домагаються завжди чогось „за дармо“ бо інакше зірвуть торговельні зв'язки. Що рідний промисл не розпоряджає такими засобами, як чужий і що ще мусить боротися з цілим рядом **спеціяльних** труднощів — його не обходить. Що купуючи рідні вироби він зменшує ряди наших безробітних, підносить національний добробут, вкладає і свою цеголку в розмах і силу національного будівництва — це до нього не промовляє, бо це мотиви за шляхотні, а його можна зловити тільки на „за дармо“. Інші знову купці кажуть, що вироби українського промислу є за дорогі, забуваючи, що той сам закид скріплений в додатку не фаховою обслугою й дуже часто некультурною поведінкою — може поставити український клієнт українському купцеві.

І тому — як українські гуртівні й українські купці будуть і на дальше перепродувати в першій мірі чужу тандиту і трактувати вироби рідного промислу по мачошиному — як це досі мало місце — мусять числитися з тим, що пляновий і сильний зовнішній напір змете їх небавом цілковито з лиця землі. Бо чужі споживачі маючи більший вибір і кращу обслугу в своїх конналіоналів — не схотять їх, а наші відборці відвернуться від них з відразою як від зрадників та злишніх і шкідливих посередників, що покликані дати опору молодому українському промислові, не вміли піднестися понад власні шкурні інтереси.

В інтересі українського промисловця, купця й консумента, в інтересі цілої української нації клич: „свій до свого по своє“ мусить стати в нашому економічному житті законом і проти всіх тих, що будуть його ламати — суспільство знайде відповідні санкції.

Нашим хліборобам під увагу

Під таким заголовком подали ми в сьомому числі „Голосу“ з дня 21. лютого ц. р. замітку, в якій звернули увагу на звижку цін збіжжя, з виглядами, що „ця звижкова тенденція потриває довше, або навіть збільшиться“.

Сьогодні мусимо занотувати, якраз протилежне явище, а саме **знижку цін збіжжя!**

В чімжеж річ? Що вплинуло на непредбачену знижку?

Річ в тім, що посередня звижка цін, була спричинена помітним попитом на збіжжя на заграничних ринках. Туди почали купці вивозити збіжжя, скуповуючи його у наших хліборобів, через що й почали рости ціни на збіжжя. Експортери діставали від держави премію у формі звороту вивозового мита. Ця премія впливала на надмірну скількість вивозу і звижку цін на краєвих ринках. Щоб тому надмірові вивозу запобігти, держава відмовилася, починаючи днем 15. березня ц. р., виплачувати дальше вивозову премію, що й вплинуло на зменшення вивозу збіжжя за границю, а тим самим і на знижку цін збіжжя на краєвих ринках.

Нове українське підприємство

В першій половині березня урядомилося і почало свою працю у Львові, вул. Сикстуська 48, нове українське підприємство **„ТОРІН-БЮРО“** (торговельно-інформаційне бюро посередництва). Нова господарська станиця ставить собі завданням допомагати не тільки нашому промислові й торговлі, але теж українським селянам і робітникам. В обсяг праці „Торін-Бюра“ входять і збутова торговля сільсько-господарських продуктів, посередництво, висилкова торговля і всякого роду інформації з нашого господарського і загально-національного життя. Як бачимо наше економічне життя кріпшає й розростається з кожним днем. Охоплюємо все нові ділянки господарського життя і можна сподіватися, що небавом бодай в якійсь частині, осягнемо те, що є конечне для цілости нашого національного організму.

Господарський огляд

КУРС ДОМАШНІХ ПОМІЧНИЦЬ.

Т-во українських робітниць „Будучність“ влаштовує в днях 14—28 березня курс куховарства, гігієни і раціоналізації праці домашніх помішниць.

ЗІЛЬНИЦТВО.

Кооператива „Зелоцентр“ влаштовує з рамени „Сіль. Господаря“ організаційно-пропаґандивні зільничі поучення в часі від 20. до 30. березня ц. р. Ця ж кооператива задумує видавати друком заочні зільничі курси для охочих познайомитися з тією економічною ділянкою.

РОЗВИТОК „ЗОЛОТОГО КОЛОСУ“ У ЛЬВОВІ.

Кооп. пекарня „Золотий Колос“ святкувала цього року п'ятиліття свого існування. В минулому (1936. р.) пекарня переробила 50 ваґонів муки (вартости кругло 140 тисяч зл.), з чого випечено понад 682 тис. клг. хліба й булок, що дало кооперативі чистої надвижки понад 1400 зл. В пекарні було занятих 26 осіб (11 пекарів, 5 розвозчиків, 5 фірманів, 1 розносщик, 1 магазинер, 1 страганяр і 2 канцелярійні сили).

„ВОЛИНСЬКА ПРОДУКЦІЯ“.

Громадянство м. Луцька старається вже від довшого часу урухомити овочево-огородничу кооперативу „Волинська Продукція“, але не може ніяк одержати дозволу від Рільничої Палати та Ревіз. Союзу. Коли ж представники тієї кооперативи звернулися до Союзу за виясненням, то одержали відповідь, що тільки тоді приймуть кооперативу до Союзу й затвердить її Рільнича Палата, коли статут буде писаний двома мовами, коли урядовою мовою не буде українська й коли до Надзірної Ради й Управи увійдуть теж поляки. Супроти таких домагань кооператива мусітиме здається зліквідув[illegible]ися.

Біржа

ГРОШІ.

Америк. доляри 5.28.00—5.25.50, канад. дол. 5.27.50—5.25.00, чеські корони 16.60—15.80, італійські ліри 24.20—23.70, нім. марки 124.00—120.00, австр. шил. 96.00—95.00, нім. срібні марки 133.00—129.00.

ЗБІЖЖЯ.

Ціни за 100 кґ. люзом, льоко ваґон-стація навантаження.

Збірна пшен. 750 ґр/л. 5%	27.00—28.00
Збірне жито 694 ґр/л. 3%	22.00—23.00
Пашн. ячмінь 621 ґр/л.	20.00—20.50
Задощ. легко овес 456	20.50—20.75
Не задощ. овес 444 1%	20.50—20.75

Ціни інших продуктів незмінені. Тенденція знижкова.

Ціни нотовані на львівській біржі дня 15. III. 1937.: горох пів Відторія 23.00—24.00, пільний горох 20.00—21.00, зелений горох 21.00—22.00, бобик 20.00—20.50, солодке прасоване сіно 8.00—8.50, прасована солома 4.50—5.00, бульба 4.10—4.20.

НАБІЛ.

Маслосоюз платив кооперативам в дні 15. березня 1937. за 1 кґ. масла пріма десер. бльокового без опакування — 3.15, а 1 кґ. масла дес. бочкового і експортового включно з опакуванням платить дефінітивну ціну 3.20. Яйця 3.20 зл.

Молоко за 1 літру 17—19 сот.

Тенденція на масло і молоко сильна, на яйця здержана.

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 15. III. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кґ живої птиці, льоко птахомясарня у Львові пл. Більчевського 3 такі ціни:

Індички І. кл. добре умяснені повногруді товсті зол. 1.45. Індики І. кл. добре умяснені повногруді товсті зл. 1.20. Курки молоді І. кл. товсті без вапняку на ногах від 1.80 кґ. вгору зл. 1.20. Качки І кл. товщеві, щойно від 1.80 кґ. вгору зл. 1.30.

Слабших сортів від вище поданих не приймає.

Роковини Крутянського Чину

„МОЛОДА ГРОМАДА“ В ЧОРТКОВІ — КРУТЯНЦЯМ!

Дня 7. березня бр. відбувся заходом Т-ва Мол. Громада в Чорткові Концерт в 19-ліття геройської смерти 300 Крутянців. О год. 7.30 почався концерт, на програму якого зложилися хорові продукції хорів Чит. „Просвіти“ в Білій й хору Т-ва „Сокіл“ в Чорткові, змістовне слово мгра Оробця й деклямації. Атракцією вечора була деклямація дівчинки з Білого Анни Кульби, що замісць традиційних уклонів, піднесла на привіт праву руку в гору, тому й не диво, що таку „інновацію“ на чортківській сцені приняла публика грімким „Славно“! Свято закінчено містерією „Месть духів“. Мило теж дуже було слухати деклямації п. Лесі Стефанківної. Публики, як звичайно на подібних імпрезах мало, головно інтелігенції, бо чи ж це обов'язок“?!

В ОЗЕРЯНЦІ.

Дня 31. І. ц. р. Виділ чит. „Просвіти“ під проводом о. Ал. Задорожного урядив ширші святочні сходини в честь героїв під Крутами. Свято попередила торжественна панахида, в честь якої о. А. Задорожний в прекрасних словах розповів про культ Крут. По панахиді домівка кооперативи зароїлася старшими і молодшими громадянами. І тут знову сідоглавий о. Задорожний отвирає святочні сходини й закликає до 1-хвилинної мовчанки в честь Поляглих. Зчерги хор відспівав: „Видиш брате мій“, „Коли Ви вмирали“. Підготовлені Петром Гнідим деклямації віддеклямували Олекса Грицишин, Марія Кимська, Парашка Сарамака, Ярослава Стадник. Національним гимном закінчено це свято. Прикінці зібрано на добр. цілі 3.15 зл.

В ТУРЦІ НАД СТРИЄМ.

Чит „Просвіти“ в Турці (місто) улаштувала дня 31. січня ц. р. Свято Крут з рефератом п. Мойсевича Т. про Крути. Прелеґент згадав про геройську смерть молодих юнаків, що своїми буйними головами застелили Крутянські поля, що своїми грудьми хотіли заступити дорогу відвічному ворогові — Москві. Після реферату присутні набували карточки видані в річницю Крут О. Капком у Калуші.

В МИКОЛАЄВІ.

Дня 21. лютого ц. р. заходом філії „Просвіти“ відбулася Академія в честь Героїв з-під Крут. В Академії брали участь усі хори району, з Радевич, Березини — Роздолу, Надітич і Миколаєва. Академія пройшла з повним моральним і матеріяльним успіхом. Головно селяни дали доказ, що подібні імпрези дуже їм близькі і тому виповнили залю „Просвіти“ по береги. Гарно випала деклямація „Крути“ п. Возняківної. Вступна промова мгр. Мочульського, як теж добре опрацьований реферат Г. Підгородецького зробили на глядачів як найліпше враження.

З українського життя

Краків Шевченкові.

Українські культурно-освітні Товариства в Кракові влаштували в неділю 14. березня ц. р. Концерт в 76. річницю смерти Тараса Шевченка. В програму Концерту ввійшли продукції міш. й муж. хорів під упр. Я. Менцінського й Білинського, промова ред. Богдана Кравцева, мельорецитація Ю. Геника-Березовського, живий образ і гра на бандурі О. Яремчука. В концерті, що відбувся в залі „Багателі“, взяли численну участь українці Кракова. Цікаво, що представники влади присутні на святі не вважали відповідним стати із своїх місць підчас співання українського Національного Гимну.

Ввечері повторено концерт в залі Філії „Просвіти“ для українців-вояків, робітникв і домашніх помішниць Кракова.

Конфіската українських книжок.

В українських книгарнях в Коломиї перевела поліція ревізії і сконфіскувала такі книжки: „Київ наш“, „Тарас Бульба“ Гоголя, „Сагайдачний“ А. Чайківського й різні ноти. Крім того заборонено продавати книжки: „Василько Ростиславич“, твори Метлинського, Костомарова, Кобилянської, а навіть „Кобзар“ Шевченка видаваний „Українським Науковим Інститутом“ у Варшаві.

Ревізії й арештування в Яворівщині.

Дня 8. лютого ц. р. на дорозі з Ляшок до Тучап застрілено солтиса Тучап Василя Холода, якого вже раз давніше тяжко поранено. Взв'язку з тим арештовано Льва Шкреметка, абс. торг. школи в Кракові, востаннє службовика ОСК в Самборі, Петра Кушніра, Бубися Михайла, всіх з Тучап, Антона Тиндидика з Кутенберґу, Федька Біґуна із Жбадина та Вас. Дільного з Чолгинь. Усіх арештованих перевезено до Перемишля. Припинено діяльність Чит. „Просвіти“ й Кружка Р. Ш.

Дня 9. лютого перевела поліція в Яворові ревізії в Ілька Тиндика, Остапа Кобиці, Семена Менди, Володимира Грабовського та Романа Білоуса, якому забрала реферат на Свято Крут. По переслуханню усіх звільнено.

Пожежа в Угорцях.

Вечером 3. березня ц. р. знялася пожежа в Угорцях пов. Золочів. Занялось із хати Лютого Миколи. Тому, що була сильна хуртовина, вогонь знищив крім господарства Лютого ще й хозяйство Дреботія Семка, Пруса Павла, Папроцького Дмитра, Бойка Івана і стодолу Анни Лиськів. Страти доходять до кількадесять тисяч злотих. Кажуть, що пожежа повстала із підпалу.

Відгомін варшавського процесу.

Перед судом присяглих у Львові відбулася дня 9. березня ц. р. розправа проти Адріяна Горницького, свідка в процесі Ст. Бандери і тов., обвинуваченого за фальшиві зізнання (140 пар. к. з.) й накликування до злочину (152. пар. к. з.). Присяглі судді заперечили питання щодо фальш. зізнань і 7 голосами потвердили питання щодо пар. 152. Перший вердикт суддів присяглих трибунал скасував і за 140 пар. к. з. Горницький буде ще раз відповідати перед судом. На основі ж вердикту щодо пар. 152. к. з. трибунал засудив Горницького на три роки в'язниці.

Виселення.

Делятинська адм. влада доручила дня 10. березня ц. р. Катерині Наконечній, директорці кооп. „Сила“ в Заріччу к. Делятина, наказ негайно покинути прикордонну смугу.

Ревізії й арештування в Станиславівщині.

Станиславівська поліція перевела в кількох місцевостях Станиславівщини ревізії й розшуки за тайною націоналістичною організацією. Арештовано кілька осіб.

Відгук верчанських подій.

Згадані в новинці під таким заголовком в 10. ч. студ. Осип Каратницький і сел. Іван Шматюк не є комуністами.

Відчит дра. Дм. Донцова
„Революція 1917 р. на В. Україні“
відбудеться на „Бесіді“
в суботу 20. III. в 18. год.

Нам пишуть:

† ОСИП ІВАШКО

16. дня лютого цього року не стало між живими заслуженого громадянина і політ. в'язня ОСИПА ІВАШКА. Недуга легенів, якої набавився у в'язниці вкоротила Йому віку в 28 весні життя.

Величавий похорон відбувся в Мільнові коло Перемишля 18. лютого. Похорон провадило двох священників. Великий здвиг народу, 20 вінків на могилі і 8 пращальних мов засвідчили перед усіми заслуги бл. п. Осипа Івашка як громадянина.

Хай же рідна земля буде Йому пером.

В дні похоронів бл. п. Осипа Івашка молодь зібрана в читальні „Просвіти“ в Мільнові зложила на добродійні цілі 10 зол.

З ПОЗНАНЯ.

З ЖИТТЯ СТУД. ГРОМАДИ.

Цьогорічні Загальні Збори У. С. Г. в Познані відбулися 28. лютого ц. р. Присутніх коло 50 осіб (членів і гостей). По виборі президії члени уступаючої Управи здавали звіт із своєї діяльности. Звіти ці дають образ життя та праці в Громаді на протязі року — тому наведу їх вкоротці. Голова тов. Кіналь з'ясував дуже непригожі умовини, серед яких довелося працювати цьогорічній Управі. Згадав даремне намагання таки своїх (здебільша вичеркнених) членів Громади заложити серед українського студентства в Познані друге товариство „Обнова“, щоб підірвати ґрунт під Громадою. Підчеркнув, що Громада відсвяткувала свій ювілейний рік (минуло саме 10 літ від її заснування) скріпленою працею на всіх ділянках. В звітовому році відбулося в Громаді 18 ширших сходин з рефератами, 4 святочні сходини (свято моря, Листопаду, Базару і Крут), 1 Надзв. Загальні Збори, 1 забава, 1 товариський вечір, 1 концерт, 1 вечір живого слова „Микольцьо“, 2 прогульки. Від березня 1936. винаймає Громада постійну домівку, що є сьогодні осередком життя — де міститься читальня та бібліотека Громади, відбуваються сходини та проби хору, і т. д. В цьому році повстали 2 нові секції — Петра Могили і медично-фармацевтична, які вповні вив'язалися із своїх завдань. Нових членів прибуло 30 (вписалися до Громади всі нові студенти з винятком одного), відійшло 7 (покінчили студії) а 3-ох вичеркнено. Праця Управи йшла по лінії виховання членів — призвичаювання до точности, солідности і обов'язковости. Активних членів, які успішно працювали в Громаді, по її секціях чи комітетах було 50 відсотків.

Із звітів інших членів Управи довідуємося, що заг. оборот каси виносив 1.800 зл.; секретаріят вислав 98 писем (одержав 122); бібліотека нараховує 250 чисел; часописів приходить 7 і 12 журналів; інвентар збільшено новими надбаннями.

Після звіту Контр. Комісії і признання голові Громади тов. Кіналеві В. та скарбникові Симкові обрано новий виділ в такому складі: голова — тов. Кіналь Василь (вдруге), містогол. — Симко Ст., скарбник — Королишин Ф., секретар — Черкавська Е., прес. реф. — Крупська М., бібліотекар — Мигаль Б., господар — Шкляр Галина.

Члени Виділу: Бадан Б. і Самотулка Т. До Контр. Комісії увійшли тов.: Світлик Р., Головатий М. і Лоґінський Б.

Крім того Заг. Збори зайнялися ще зміною статуту Постійного Товариського Суду при У. С. Г. і вибрали новий склад Суду з т. Світликом Р. на чолі.

Загальні Збори намітили ще цілий ряд побажань до нового Виділу та плянів на будуче, як зорганізування вакаційної оселі, мандрівного табору, старання про постійного гр.-кат. священика до Познаня і т. д.

Видвигнено теж на Зборах справу роздвоєння українського студ. життя створенням „Тимчасового комітету“ і по з'ясуванню цієї справи Заг. Збори винесли резолюцію в якій осуджують товариства: „Медична Громада“, „Ватра“, „Основа“ і „Торговельник“ за внесення роздору до студентського життя, а головно за спричинення жалюгідного факту заборони Свята Крут. Резолюцію з 50 підписами вислано до преси.

Один із членів.

З ДОЛИНЩИНИ.

„ЛЮДОВИЙ ФРОНТ“ В ДОЛИНІ.

Ще в серпні 1936. р. по відомих злочинних виступах комунарів в Нагуєвичах, Верчанах і на Маківці, обурене до глибини громадянство Долини постановило покінчити з різного рода соціялістами і комуністами, які у наших культ.-освітніх товариствах провадили свою злочинну роботу.

В січні 1937. р. виключені члени „Сокола“ „Р. Ш.“ основали статутове товариство українських робітників „Робітничу Громаду“, головою якого вибрали відомого соціяліста і „пролетаря“ др. Івашкевича. До виділу згаданого товариства увійшли майже всі виключені члени „Сокола“. Ця „невелика, але чесна кумпанія“ розпочала свою „діяльність“ уладженням 30. січня вечерниць, спільних для українських, польських та жидівських робітників. На тих вечерницях закропили пролетарі свою міжнародню єдність солідною скількістю алькоголю.

З прикрістю мусимо ствердити, що церковний комітет „Братської хати“, знаючи хто і для кого уряджує ту рознуздану забаву, за марний гріш винайняв залю, бо не улягає сумніву, що члени „Робітничої Громади“ будуть провадити ту саму роботу, якої не могли провадити в інших установах.

Довідуємося також, що в згаданій забаві взяв активну участь один член дирекції кооп. „Сили“ в Долині, який на кожному кроці підчеркує, що він є українським кооператором і пропаґує клич „свій д освого“, а тимчасом забавляється із жидовою, яка є ворогом не лише української кооперації, але також і нації.

Цікаво, чи довго ще українське зорганізоване громадянство терпітиме у своїх установах подібних шабесґоїв?

Ром.

ІЗ ЗБОРІВЩИНИ.

ЦЕЦІВКА — ЗАРУДЕ.

Присілок Цецівка-Заруде може похвалитися ідейною молоддю. Хоча присілок начисляє всього 18 мешканців то

горстка свідомої молоді під проводом ідейного юнака Миколи Бутрина може почванитися таким ділом як заложення чит. „Просвіти“. Заслуга це безперечно велика. Молодь Цецівки вибрала собі ясну дорогу до ясної мети і світить прикладом для дооколишніх сіл, з яких деякі мають сумну славу як от село Юзефівка, де молодь ходить ще в темряві.

З КАЛУЩИНИ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ФІЛІЇ „ПРОСВІТИ“.

Дня 7. лютого ц. р. відбулися нарешті після 2 літ, два рази відкликувані, Загальні Збори Філії „Просвіти“ в Калуші. На загал збори перейшли спокійно. Новопартійці з ковчег-фронту намагалися заводоліти філією, а бодай задержати „статус кво“ і для того звербували людців, що через ціле життя не знали що таке „Просвіта“ й такі „членп“ прийшли рішати про долю установи. Проте знайшлося всього 22 звербованих голосів на 145 присутних. Громадянство Калущини повинно вкінці зрозуміти киринницьку роботу розбивачів та ворохобників, що горлають про єдність, а діють на згубу та роз'єднання. Село належно оцінить та розсудить працю! У висліді виборів вибрано Виділ з проф. Ступницьким у проводі. Слід побажати новообраному виділові кращих успіхів та направи просвіт. праці в повіті.

ІЗ СКАЛАТЩИНИ

ДЛЯ МАТЕРІ ВДОВИ!

Свідома молодь Скалатщини відгукнулась на благородний заклик „Голосу“ та радо шле хоч малу, але щиру лепту для української матері-вдови, закликаючи оцим всю українську молодь йти її слідом та не жаліти нічого для тієї цілі, бо це не жертвою а обов'язком для нас стало! Складає 5 злотих.

Від Адміністрації

В АДМІНІСТРАЦІЇ „ГОЛОСУ“ ЗЛОЖИЛИ.

НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ:

Вп. Гладун Іван, Пшеничник, збірка на весіллі 4.70 зл., Вп. Недзвецький Мих., Крем'янець, збірка між громадянством 22.40 зл., збірка на весіллі Федуна Святослава, Острів 2.58 зл., збірка на весіллі Оробчука Семена, Хмелиська 5.40 зл., збірка на весіллі Миколи Андрієва, Конюхів 3.50 зл., Хв. Т-во „Сокіл“, Збараж з Крутянської Академії 16.15 зл., Вп. Івашків Іван, Криве 1.— зл., Вп. Паславський Кирило і тов., Миливці 3.— зл., Всч. о. Луцький, Давиткївці 2.— зл., Хв. Кр. Союз Українок, Скородинці 5.— зл., збірка на весіллі пп. Коцюмбаса Ярослава й Софії Керд 7.— зл., Торг. курс Абітурієнтів, Львів, частина доходу з дансінгу 20.— зл. збірка на запустах у Гринишина, Богатківці 5.— зл., Вп. Олійник Василь, збірка на весіллі Жмурки Петра й Парані Чоп, Зубків 5.— зл.

ДЛЯ МАТЕРІ-ВДОВИ:

Вп. Марків Микола, Козова 3.20 зл., Вп. Філінський Роман, Тернопіль 1.— зл., Вп. Мончак Осип, Галич 3.— зл. Хв. хор чит. „Просвіти“ в Монастириськах 5.— зл., Хв. Кр. „Р. Ш.“ Підмихайлівці 5.— зл., Вп. Ярмолюк Олекса, Скалат 5.— зл., Вп. Томашівський Володимир, Підгайці 25.32 зл., Вп. Мельник Дмитро й Валовіна Гнат, Чернів 4.— зл., Вп. Чубатий Тарас, Ляхівці 2.— зол. Хв. Чит. „Просвіти“, Гребенів 5.— зл., Вп. Майба Андрій і Лисак Микола, Щуровичі 2.— зл., Збірка на забаві, Керниця 5.69 зл., Вп. Галема Теодор, Гребенів 1.— зл.

НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ:

Збірка на весіллі Бути Микола й Насті Медвідь, Цецівка 1.60 зл., Хв. Кр. „Р. Ш.“ Нинів дол. 5.— зл., Збірка на весіллі Г. Полянської і К. Витвицького 3.70 зл.

НА „РІДНУ ШКОЛУ“

Вп. Керничишин Мих., Мізунь-Пшеничник, збірка на весіллі 5.— зл.

ДАР „ПРОСВІТІ“

Вп. Тхір Василь, Яструбичі 4.90 зл., Вп. Мельничук Василь, Луцьк 1.— зл.

НА ВДОВИ Й СИРОТИ:

Свідома молодь с. Поториці на весіллі Антона Королишина й Кароліни Андрущак 6.60 зл.

РОБІТНИЧИЙ ТЕАТР ПРИ Т-ВІ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ „СИЛА“ У ЛЬВОВІ

відіграє у вівторок 23. березня ц. р. у год. 7.45 в залі Театру „Різнородностей“, Рутовського 22. драму Івана Тобілевича п. з. „Сербин“

Дохід призначених на українських безробітних. — Білети в С. Базарі.

Видає БОГДАН КРАВЦІВ. — Редагує Колегія. — За редакцію відповідає БОГДАН ЛОТОЦЬКИЙ. — Урядові години Редакції: від 10—13. Адміністрації від 8—15.

Друкарня Наукового Т-ва імени Шевченка у Львові. Чарнецького 26.

КОМУНІКАТ.

Організаційний Комітет Товариства Абсольвентів Торговельної Школи Т-ва „Рідна Школа“ у Львові, повідомляє всіх абсольвентів (ок), що по затвердженні статуту веде свою статутову діяльність, та приготовляє ІІ-ий Товариський З'їзд, що відбудеться в днях 16. і 17. травня ц. р. В часі З'їзду відбудеться Основуючі Загальні Збори Товариства. Ближчі дані про З'їзд будуть подані в пресі. Зголошення просимо надсилати на адресу Т-ва, Львів, вул. Чарнецького 26. м. 4.

За Організаційний Комітет:
вр. Іван Мацейовський,
вр. Ірина Бальбірер.